A TÖRVÉNYSZÉK VÉGZÉSE (hetedik tanács)

2025. május 5.*

„Megsemmisítés iránti kereset – Intézményi jog – A Parlament tagja – Kiváltságok és mentességek – A kiváltságok és mentességek fenntartására irányuló kérelem Parlament általi elutasítása – Bűncselekmény elkövetésében való tettenérés – Keresettel nem megtámadható jogi aktus – Elfogadhatatlanság”

A T-248/24. sz. ügyben,

EC (képviselik: C. Marchand, S. Mary és G. Boye ügyvédek)

felperes

az **Európai Parlament** (képviselik: N. Lorenz és A.-M. Dumbrăvan, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

A TÖRVÉNYSZÉK (hetedik tanács),

tagjai: K. Kowalik-Bańczyk elnök, G. Hesse és B. Ricziová (előadó) bírák,

hivatalvezető: V. Di Bucci,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára, különösen:

– a Parlament által a Törvényszék Hivatalához 2024. augusztus 14-én külön beadványban előterjesztett okafogyottság megállapítása iránti kérelemre és elfogadhatatlansági kifogásra,

– a felperesnek a Törvényszék Hivatalához 2024. szeptember 27-én benyújtott észrevételeire,

meghozta a következő

Végzést

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló keresetében a felperes, EC az Európai Parlament Jogi Bizottsága 2024. március 7-i jogi aktusának megsemmisítését kéri, amelyet az Európai Parlament elnöke a 2024. március 11-i plenáris ülésen közölt, és amely elutasította a felperes arra irányuló kérelmét, hogy a Parlament tartsa fenn kiváltságait és mentességeit (a továbbiakban: megtámadott jogi aktus).

* Az eljárás nyelve: angol.

A jogvita előzményei

2 A felperes a nyolcadik (2014–2019) és a kilencedik (2019–2024) parlamenti ciklus során parlamenti képviselő volt. A 2024. júniusi európai parlamenti választásokon nem választották újra, és mandátuma 2024. július 16-án, a tizedik parlamenti ciklus alakuló ülésének megnyitásával véget ért.

3 2022. december 9-én a felperest Belgiumban letartóztatták, és öt hónapra előzetes letartóztatásba helyezték, amelyből négy hónapot börtönben töltött, lakóhelyén házkutatást végeztek, és biztosítási intézkedéseket hoztak vele szemben anélkül, hogy mentelmi jogát felfüggesztették volna.

4 2023. június 1-jén a felperes kiváltságainak és mentességeinek fenntartására irányuló kérelmet nyújtott be a Parlament elnökéhez. E kérelem többek között egyrészt a Parlament kilencedik parlamenti ciklusra (2019–2024) alkalmazandó eljárási szabályzata (a továbbiakban: eljárási szabályzat) 5. cikkének (2) bekezdésére, valamint 7., 8. és 9. cikkére, másrészt az Európai Unió kiváltságairól és mentességeiről szóló 7. jegyzőkönyv (HL 2010. C 83., 266. o.; a továbbiakban: 7. jegyzőkönyv) 8. és 9. cikkére hivatkozott.

5 A felperes a kiváltságainak és mentességeinek fenntartására irányuló kérelmében azt állította, hogy mentességi joga többek között 2022. december 9-én „a bűncselekmény elkövetésében való állítólagos tettenérés” ürügyével történt őrizetbe vétele és azt követő házi őrizete, valamint a „legalább 2022 júliusa óta jogellenesen folytatott nyomozások” folytán sérült.

6 A felperes kiváltságainak és mentességeinek fenntartására irányuló kérelmet a Parlament elnöke a 2023. június 12-i plenáris ülésen jelentette be, és az eljárási szabályzat 9. cikke (1) bekezdésének megfelelően továbbította azt a Parlament Jogi Bizottságának.

7 2024. március 11-én a Parlament elnöke a plenáris ülésen bejelentette, hogy „[a] [Jogi] Bizottság 2024. március 7-én arra a következtetésre jutott, hogy a [felperes kiváltságainak és mentességeinek] fenntartására irányuló kérelem elfogadhatatlan a [7. sz. jegyzőkönyv] közvetlen alkalmazásával, amely előírja, hogy bűncselekmény elkövetése esetén nem lehet mentességre hivatkozni”, és „[a]z e kérelemmel kapcsolatos eljárás tehát már lezárult”.

A felek kérelmei

8 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott jogi aktust;

– a Parlamentet kötelezze a költségek viselésére.

9 A Parlament azt kéri, hogy a Törvényszék:

– állapítsa meg, hogy a keresetről már nem szükséges határozni, vagy másodlagosan a keresetet mint elfogadhatatlant utasítsa el,

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

A jogkérdésről

10 A Törvényszék eljárási szabályzatának 130. cikke értelmében, ha az alperes külön beadványban azt kéri, hogy a Törvényszék az ügy érdemét nem érintve döntsön a kereset elfogadhatatlanságáról vagy a Törvényszék hatáskörének hiányáról, a Törvényszéknek a lehető legrövidebb időn belül határoznia kell a kérelemről.

11 A Parlament annak megállapítását kéri a Törvényszéktől, hogy a kereset okafogyottá vált, és arról már nem szükséges határozni, mivel a felperes 2024. július 16. óta már nem európai parlamenti képviselő, és így már nem fűződik érdeke a megtámadott jogi aktus megsemmisítéséhez. Ezenkívül a Parlament azt állítja, hogy a kereset elfogadhatatlan, mivel a megtámadott jogi aktus semmilyen joghatást nem vált ki, és ezért az nem támadható meg az EUMSZ 263. cikk alapján.

12 A jelen ügy körülményei között először a Parlament által felhozott elfogadhatatlansági kifogást kell megvizsgálni.

13 A Parlament szerint jóllehet az európai parlamenti képviselő mentelmi jogának felfüggesztését a 7. jegyzőkönyv 9. cikkének harmadik bekezdése kifejezetten előírja, a parlamenti mentelmi jog fenntartásának jogalapja csak az eljárási szabályzat 7. és 9. cikke, amely a Parlament belső szervezeti szabályait tartalmazza, és amely nem ruházhat a Parlamentre olyan hatásköröket, amelyeket az elsődleges jog, mint például a 7. jegyzőkönyv vagy valamely jogalkotási aktus kifejezetten nem ismer el. Következésképpen a Parlament úgy véli, hogy a 7. jegyzőkönyv 9. cikke első bekezdésének b) pontja vagy 9. cikkének második bekezdése alapján, amely nem biztosít számára kizárólagos hatáskört annak megállapítására, hogy alkalmazási feltételeik teljesülnek-e, vagy sem, nem fogadhat el valamely tagja mentelmi jogát fenntartó olyan határozatokat, amelyek kötelező joghatásokat váltanak ki, következésképpen a megtámadott jogi aktus nem támadható meg az EUMSZ 263. cikk alapján.

14 A felperes arra hivatkozik, hogy a Parlament azon határozata, hogy a 7. jegyzőkönyv 9. cikkének megfelelően nem tartja fenn mentelmi jogát az eljárási szabályzat 7. és 9. cikke alapján, kötelező joghatásokat kiváltó aktus. A felperes többek között azt állítja, hogy a 7. jegyzőkönyv 9. cikke harmadik bekezdésének megfogalmazása azt jelenti, hogy a Parlament nemcsak arra jogosult, hogy felfüggessze valamely tagjának mentelmi jogát, hanem arra is, hogy e mentelmi jogot fenntartsa, vagyis dönthet arról, hogy az európai parlamenti képviselő ellen indított eljárás sérti-e az e jegyzőkönyv 9. cikkében előírt mentességeket, és így az ilyen határozat kötelező joghatásokat vált-e ki a tagállamok igazságügyi hatóságaira nézve.

15 Emlékeztetni kell arra az állandó ítélkezési gyakorlatra, amely szerint az EUMSZ 263. cikk értelmében megtámadható jogi aktusnak minősül minden olyan intézkedés, függetlenül a formájától, amely olyan kötelező joghatásokat vált ki, amelyek a felperes érdekeit érinthetik, jelentősen módosítva annak jogi helyzetét (1981. november 11-i IBM kontra Bizottság ítélet, 60/81, EU:C:1981:264, 9. pont; 2010. január 26-i Internationaler Hilfsfonds kontra Bizottság ítélet, C-362/08 P, EU:C:2010:40, 51. pont). Ezzel szemben az EUMSZ 263. cikkben előírt bírósági felülvizsgálat nem vonatkozik egy olyan jogi aktusra sem, amely nem vált ki kötelező joghatást (lásd: 2021. július 15-i FBF ítélet, C-911/19, EU:C:2021:599, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

16 Annak megállapításához, hogy egy jogi aktus kivált-e kötelező joghatásokat, e jogi aktus lényegét kell figyelembe venni, és az említett hatásokat olyan objektív kritériumok alapján kell megítélni, mint az említett aktus tartalma, adott esetben figyelembe véve az utóbbi aktus elfogadásának

körülményeit, valamint az elfogadó intézmény hatáskörét (lásd: 2018. február 20-i Belgium kontra Bizottság ítélet, C-16/16 P, EU:C:2018:79, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. július 9-i Cseh Köztársaság kontra Bizottság ítélet, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 47. pont).

17 Egyébiránt, amennyiben az uniós intézmény határozata megtagadó jellegű, azt azon kérelem jellegére figyelemmel kell értékelni, amelyre válaszul meghozták (1972. március 8-i Nordgetreide kontra Bizottság ítélet, 42/71, EU:C:1972:16, 5. pont; 1992. november 24-i Buckl és társai kontra Bizottság ítélet, C-15/91 és C-108/91, EU:C:1992:454, 22. pont; 2018. október 9-i Multiconnect kontra Bizottság ítélet, T-884/16, nem tették közzé, EU:T:2018:665, 45. pont). Konkrétan, az elutasítás akkor minősülhet az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megsemmisítés iránti keresettel megtámadható jogi aktusnak, ha azon jogi aktus, amelynek meghozatalát az intézmény megtagadta, e rendelkezés értelmében megtámadható lett volna. Ebből az következik, hogy a hozzá intézett kérelem valamely intézmény általi elutasítása nem minősül megsemmisítés iránti keresettel megtámadható jogi aktusnak, ha e kérelem nem arra irányul, hogy ezen intézmény kötelező joghatásokat kiváltó intézkedést fogadjon el (2012. szeptember 5-i Farage kontra Parlament és Buzek végzés, T-564/11, nem tették közzé, EU:T:2012:403, 27. pont; 2018. február 1-jei Collins kontra Parlament végzés, T-919/16, nem tették közzé, EU:T:2018:58, 19. pont).

18 Következésképpen a jelen ügyben annak meghatározása érdekében, hogy a felperes kiváltságainak és mentességeinek fenntartását megtagadó megtámadott jogi aktus az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható jogi aktusnak minősül-e, meg kell vizsgálni, hogy a jelen ügyben a kért intézkedés alkalmas volt-e joghatások kiváltására.

19 E tekintetben mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy az EUSZ 5. cikk (1) bekezdésének és az EUSZ 13. cikk (2) bekezdésének megfelelően a Parlament a Szerződésekben rá ruházott hatáskörök határain belül jár el.

20 Ezt követően emlékeztetni kell arra, hogy a 7. jegyzőkönyv 8. cikke úgy rendelkezik, hogy „[a] feladataik ellátása során kifejtett véleményük vagy leadott szavazatuk miatt a Parlament tagjai ellen nem folytatható vizsgálat, nem vehetők őrizetbe és nem vonhatók bírósági eljárás alá”.

21 A 7. jegyzőkönyv 9. cikke a következőket mondja ki:

„A […] Parlament ülésszakainak ideje alatt az Európai Parlament tagjai:

a) saját államuk területén a parlamentjük tagjaira vonatkozó mentességet élvezik,

b) a többi tagállam területén mentességet élveznek mindenfajta őrizetbe vételre és bírósági eljárásra vonatkozó intézkedés alól.

A mentesség akkor is megilleti a tagokat, amikor az Európai Parlament üléseinek helyére utaznak, illetve onnan visszatérnek.

Nem lehet hivatkozni a mentességre olyan esetben, amikor valamely tagot bűncselekmény elkövetésében tetten érnek, továbbá a mentesség nem akadályozhatja meg az Európai Parlamentet azon jogának gyakorlásában, hogy valamely tagjának mentességét felfüggessze.”

22 Az európai parlamenti képviselőknek a 7. jegyzőkönyv 8. és 9. cikkében előírt mentelmi joga így a védelem két olyan formáját foglalja magában, amelyek a tagállamok nemzeti parlamentjeinek tagjait főszabály szerint megilletik, vagyis a képviselői feladatok ellátása során kifejtett vélemény és leadott szavazat tekintetében élvezett mentelmi jogot, valamint a parlamenti sérthetetlenséget, amely lényegében a bírósági eljárásokkal szembeni védelmet jelenti (2008. október 21-i Marra ítélet, C-200/07 és C-201/07, EU:C:2008:579, 24. pont; 2011. szeptember 6-i Patriciello ítélet, C-163/10, EU:C:2011:543, 18. pont).

23 A jelen ügyben a Belgiumtól eltérő tagállamban megválasztott felperest Belgiumban tartóztatták le, tartották fogva és vonták büntetőeljárás alá. A felperes nem állítja, hogy e bírósági eljárás a feladatai ellátása során általa kifejtett véleményhez vagy leadott szavazathoz kapcsolódna. E körülmények között, és amint az a beadványaiból kitűnik, úgy kell tekinteni, hogy a felperes kizárólag a 7. jegyzőkönyv 9. cikke első bekezdésének b) pontjában előírt mentességre vagy sérthetetlenségre hivatkozik. Azt is meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben a nemzeti igazságügyi hatóságok nem kérték a felperes mentességének felfüggesztését, hanem úgy vélték, hogy bűncselekmény elkövetésében való tettenérésről van szó.

24 Végül hangsúlyozni kell, hogy a mentelmi jog felfüggesztése iránti kérelem vizsgálata, valamint a kiváltságok és mentességek fenntartása iránti kérelem vizsgálata két külön gyakorlat alá tartozik.

25 E tekintetben a mentelmi jog felfüggesztéséről kifejezetten rendelkezik a 7. jegyzőkönyv 9. cikkének harmadik bekezdése, amely úgy szól, hogy „a mentesség nem akadályozhatja meg a Parlamentet azon jogának gyakorlásában, hogy valamely tagjának mentességét felfüggessze”. Így e rendelkezés kizárólagos jogot biztosít a Parlamentnek arra, hogy felfüggessze az említett jegyzőkönyv 9. cikkében előírt mentelmi jogot, vagyis azt, hogy megfossza az európai parlamenti képviselőt az e rendelkezés alapján őt megillető védelemtől. Az ilyen határozat az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható jogi aktusnak minősül (2008. október 15-i Mote kontra Parlament ítélet, T-345/05, EU:T:2008:440, 31. pont).

26 Ezzel szemben az európai parlamenti képviselők kiváltságainak és mentességeinek a Parlament általi fenntartásáról csak az eljárási szabályzat 7. és 9. cikke rendelkezik kifejezetten, a 7. jegyzőkönyv nem.

27 Ebben az összefüggésben először is a 7. jegyzőkönyv 8. cikkében előírt mentelmi jogot illetően emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság már megállapította, hogy a Parlamentnek ez, a mentelmi jogot fenntartó határozata olyan véleményt jelent, amely nem kötelező erejű a nemzeti igazságügyi hatóságokra nézve (lásd ebben az értelemben: 2008. október 21-i Marra ítélet, C-200/07 és C-201/07, EU:C:2008:579, 39. pont; 2011. szeptember 6-i Patriciello ítélet, C-163/10, EU:C:2011:543, 39. pont). E következtetésre a Bíróság többek között annak megállapítását követően jutott, hogy a 7. jegyzőkönyv nem biztosít hatáskört a Parlament számára arra, hogy valamely európai parlamenti képviselővel szemben a véleménye vagy a leadott szavazata miatt indult bírósági eljárás esetén az e jegyzőkönyv 8. cikkében előírt mentelmi jog alkalmazása feltételeinek teljesülését vizsgálja, és hogy ilyen hatáskör nem következhet az eljárási szabályzat rendelkezéseiből, amely belső szervezeti aktus, és a Parlament javára nem állapíthat meg olyan hatásköröket, amelyeket jogi aktus, a jelen esetben a jegyzőkönyv kifejezetten nem ismer el (2008. október 21-i Marra ítélet, C-200/07 és C-201/07, EU:C:2008:579, 32. és 38. pont).

28 Másodszor, ami a 7. jegyzőkönyv 9. cikkében előírt mentességet illeti, két helyzetet kell megkülönböztetni.

29 Egyrészt a Parlamentnek a mentelmi jog fenntartására vonatkozó hatásköre adott esetben a 7. jegyzőkönyv 9. cikke első bekezdésének a) pontjából eredhet, mivel e rendelkezés magában foglalja, hogy az európai parlamenti képviselőket a nemzeti területükön megillető mentelmi jog terjedelmét és hatályát, másként fogalmazva, e mentelmi jog érdemi tartalmát az általa hivatkozott különböző nemzeti jogok határozzák meg. Ezen, a nemzeti jogra történő utalás azt jelenti, hogy abban az esetben, ha valamely tagállam joga a nemzeti parlament tagjai mentelmi jogának fenntartására irányuló eljárást ír elő, amely lehetővé teszi e parlament számára, hogy beavatkozzon az igazságügyi vagy rendőri hatóságok előtt folyó eljárásba, többek között az egyik tagjával szemben indított eljárások felfüggesztését kérve, ugyanilyen hatáskört ír elő a Parlament számára az ezen államban megválasztott európai parlamenti képviselők tekintetében (lásd ebben az értelemben: 2010. március 19-i Gollnisch kontra Parlament ítélet, T-42/06, EU:T:2010:102, 105. és 115. pont).

30 Másrészt és ezzel szemben a 7. jegyzőkönyv 9. cikke első bekezdésének b) pontja nem utal a nemzeti jogra, és ennélfogva nem alapozhatja meg a Parlamentnek az európai parlamenti képviselő mentelmi jogának fenntartására vonatkozó hatáskörét.

31 Ráadásul nem állapítható meg, hogy a 7. jegyzőkönyv 9. cikkének harmadik bekezdése önmagában megalapozza a Parlamentnek az európai parlamenti képviselő mentelmi jogának fenntartására vonatkozó hatáskörét. E tekintetben a Törvényszék már kimondta, hogy az e rendelkezésben előírt mentesség felfüggesztésére vonatkozó kizárólagos jogot nem lehet úgy értelmezni, mint amely kizárólagos hatáskört biztosít a Parlamentnek arra, hogy kötelező hatállyal döntsön arról, hogy valamely európai parlamenti képviselő a neki felrótt cselekmények kapcsán rendelkezik-e a 7. jegyzőkönyv 9. cikkében előírt mentességgel (2023. július 5-i Puigdemont i Casamajó és Comín i Oliveres kontra Parlament ítélet, T-115/20, fellebbezés alatt, EU:T:2023:372, 65. pont).

32 A 7. jegyzőkönyv 9. cikke harmadik bekezdésének nemleges megfogalmazása ugyanis (lásd a fenti 21. pontot) az e jegyzőkönyv 9. cikkében előírt mentességnek vagy sérthetetlenségnek csak két korlátját írja elő. Egyrészt, bűncselekmény elkövetésében való tettenérés esetén e mentességre nem lehet hivatkozni. Ez szükségszerűen azt jelenti, hogy bűncselekmény elkövetésében való tettenérés esetén az említett mentesség még kevésbé tartható fenn. Másrészt ugyanezen mentesség nem lehet akadály a Parlament azon joga előtt, hogy a mentességet felfüggessze.

33 A felperes azonban a 7. jegyzőkönyv 9. cikkének hatékony érvényesülésére hivatkozik.

34 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy valamely uniós jogi rendelkezésnek a hatékony érvényesülésének megőrzése érdekében történő tág értelmezése nem vezethet az Unió és tagállama közötti, a Szerződések által kialakított hatáskörmegosztás megsértéséhez. Márpedig ez lenne a helyzet, ha a 7. jegyzőkönyv 9. cikkének harmadik bekezdéséből az következne, hogy a Parlament kizárólagos hatáskörrel rendelkezik annak kötelező erejű meghatározására, hogy az európai parlamenti képviselővel szemben folytatott bírósági eljárás megkérdőjelezi-e annak mentelmi jogát, holott e hatáskör főszabály szerint a bírósági eljárást lefolytató hatóságok elsődleges hatáskörébe tartozik (lásd ebben az értelemben: 2023. július 5-i Puigdemont i Casamajó és Comín i Oliveres kontra Parlament ítélet, T-115/20, fellebbezés alatt, EU:T:2023:372, 66. és 68. pont). Még inkább ez a helyzet akkor, amikor annak meghatározásáról van szó, hogy a bűncselekmény elkövetésében való tettenéréshez szükséges feltételek teljesülnek-e, vagy sem, mivel ez a különös hatáskör kizárólag a bírósági eljárást lefolytató hatóságokra tartozik.

35 Meg kell jegyezni ugyanis, hogy általában, ha a bírósági eljárásokat lefolytató hatóságok megállapítják, hogy az európai parlamenti képviselőnek felrótt cselekmények a 7. jegyzőkönyv 9. cikkében előírt mentesség hatálya alá tartoznak, amennyiben folytatni kívánják az említett eljárásokat, kötelesek kérni a Parlamenttől e mentelmi jog felfüggesztését. Ráadásul a 7. jegyzőkönyv 9. cikkének harmadik bekezdése a bűncselekménnyel kapcsolatos olyan sajátos helyzetet is szabályoz, amelyben az említett hatóságok nem kötelesek a mentelmi jog felfüggesztését kérni a Parlamenttől, mivel ilyen esetben a mentességre még csak nem is lehet hivatkozni. A bűncselekmény elkövetésében való tettenérés megállapítását lehetővé tevő feltételek tiszteletben tartásának vizsgálata tehát az említett hatóságok kizárólagos hatáskörébe tartozik, következésképpen nem függ a Parlament véleményétől.

36 A felperes által képviselt ezzel ellentétes értelmezés azt jelentené, hogy a Parlament hatáskörrel rendelkezik annak eldöntésére, hogy az európai parlamenti képviselővel szemben folytatott bírósági eljárás megkérdőjelezi-e a mentelmi jogát az európai parlamenti képviselők által elkövetett bűncselekmények valamennyi esetében, kivétel nélkül, ideértve a bűncselekmény elkövetésében való tettenérés esetét is, ami azzal a következménnyel járna, hogy a 7. jegyzőkönyv 9. cikke harmadik bekezdésének első részét megfosztanák hatékony érvényesülésétől.

37 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a 7. jegyzőkönyv 9. cikke első bekezdése b) pontjának rendelkezései még e jegyzőkönyv 9. cikke harmadik bekezdésének rendelkezéseivel összefüggésben sem ruháznak semmilyen hatáskört a Parlamentre a kiváltságok és mentességek fenntartásáról szóló határozat elfogadására, tehát ilyen esetben és különösen bűncselekmény elkövetésében való tettenérés esetén az eljárási szabályzat alapján elfogadott, a kiváltságok és mentességek fenntartásáról szóló határozat nem fejthet ki kötelező joghatásokat harmadik személyekre nézve. E körülmények között a megtámadott jogi aktus, amely megtagadja a felperes kiváltságainak és mentességeinek fenntartását, szintén nem minősül kötelező joghatásokat kiváltó aktusnak.

38 Következésképpen a megtámadott jogi aktus nem támadható meg az EUMSZ 263. cikk szerinti megsemmisítés iránti keresettel. Helyt kell tehát adni a Parlament által felhozott elfogadhatatlansági kifogásnak, és ennélfogva a keresetet mint elfogadhatatlant el kell utasítani, anélkül hogy meg kellene vizsgálni, hogy a felperesnek továbbra is érdeke fűződik-e a megtámadott aktus megsemmisítéséhez.

A költségekről

39 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

40 A felperest, mivel pervesztes lett, a Parlament kérelmének megfelelően kötelezni kell saját költségeinek és a Parlament költségeinek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (hetedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék EC-t kötelezi a saját költségein felül az Európai Parlament részéről felmerült költségek viselésére.

Luxembourg, 2025. május 5.

V. Di Bucci
hivatalvezető

K. Kowalik-Bańczyk
elnök